

בס"ד

340

ה' מרחשון תשפ"א
שבת פרשת נח

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9, ירושלים | Zolphone.co.il | זולפון

החל מ 499 ש"ח

אצאפ

רואים את העולם מתפרק צבי יחזקאלי

לומדים להסתכל לעצמנו בעיניים ראיין עם טל שמידט

נלחמים בקליפה שמקטינה אותנו התוועדות

נכנסים לתיבה בשביל לצאת מיכי יוספי

חדש בקרוב אליך!

התבוננות

הרב שטיינזלץ

על עבודת התפילה

אכלוס מייד!

שלמו וקבלו מפתח

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

נותרו 4 דירות אחרונות!

052-6070199 • 1700-500-555

דגן בוטיק מגורי יוקרה באפרת

חדש!

לימוד חינוך
באפליקציה
הורידו עכשיו!

**ספר
זמנים**

הצטרפו עכשיו!

ח' בחשון מתחילים!

הצטרפו לעשרות אלפי אנשים שהפכו את הרמב"ם היומי לדרך חיים. לימוד הנוגע בכל תחום בחיינו ומקיף את כל התורה כולה. 15 דקות ביום של לימוד פרק יומי ברמב"ם בדרך שנוחה לך.

הרמב"ם היומי *4531 058-6133743

רגעים
של אור

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

אפסי ארץ

תפילת ליל שבת בבית הכנסת הכורדי עמדה להתחיל. הרב יצחק בדק אם יש מניין ואם כולם עטויי מסכות, וחילק מסכה לכל מי שלא הביא. כדרכי ישבתי בשורה השלישית, כשמסכת תכלת מונחת על סנטרי. לגמתי בחטא אוויר ירושלמי טהור וקדוש.

קול נשמע ממעל, מעורת נשים: "צריך לשים את המסכה על הפה!". האישה לא פנתה אלי דווקא, אבל מבט מסביבי הוכיח לי שאלי התכוונה. הרמתי את המסכה על פי, כשאני מתאמץ לחייך אל עצמי ואל אלווקיי הנסתר. מה נשאר עוד בתקופה המזוזה הזאת?...

הקול העליון לא הרפה: "וגם על האף!...".

"ריבונו של עולם, יושב הכרובים הופיעה", מלמלתי, "מה קורה כאן?". עוד מעט היא תזעק שצריך לכסות את כל הפנים... הרגשתי שמזככים אותי ממעל זיכוך אחרון לפני שבת...

קבלת שבת המתיקה את דין המסכות. אבל המחשבות המשיכו לרוץ בתוכי בין המזמורים. הקורונה הזאת לא עוזבת את העולם. גל ראשון, גל שני, כל משבריך וגליך עלי עברו. והסוף לא נראה באופק הטבעי. הקדוש ברוך הוא לא מסתפק ברמזו של הנגיף הבלתי נראה, אלא נראה שהוא מחולל כאן טיפול יסודי בעולם ובכל אחד מאתנו, עד כי יבוא שילה.

בזמן שהרב יצחק החל לדרוש, הדברים החלו להתגבש בתוכי, ולאחר שנים שבהן לא עסקתי בכתיבת שירה, נולד בקרבי שיר בשם 'נגיף הכתר':

"נִשְׁפָּה מִסְכוֹת הַקּוֹרוֹנָה / לֹא הִסְתִּים בְּפוֹרִים / לֹא בְּפֶסֶח וְלֹא בְּלֶג בְּעֶמֶר // וְכַפֵּי הַנְּרָאָה לֹא יַעֲצֵר / בְּגַל הָרֵאשׁוֹן / לֹא בְּשָׁנִי וְלֹא בְּשִׁלְיִשִּׁי / אֲלֵא יִמְשֹׁךְ לְהַתְגַּלְגֵּל // עַד שֶׁהָאָדָם יִחְלִיט / מִי מוֹשֵׁל בְּעוֹלָם / הַטֵּבֵעַ הָעוֹר אוֹ / אִוְרוֹ שֶׁל הָאֵל-? // וְלֹא צָרִיךְ לְהֵיטֵב נְבִיא / כְּדִי לְחוֹשׁ מֵעֶמֶק הַלֵּב / שְׁנִגְיֵף הַכֶּתֶר יַעֲלֵם // רַק בְּסִימָה הַטּוֹב / שֶׁל הַצְּגַת הָעוֹלָם הַזֶּה / עִם בּוֹאוֹ שֶׁל הַגּוֹאֵל".

הרב יצחק שניצב על הבימה הבחין בכך שאני מעופף במחשבותי, ונעץ בי את עיניו הטובות שהציצו מבעד למסכותו, כדי לשתף אותי בדרשתו. גם אחרי כן המחשבות לא הרפו ממני. רצייתי לדעת מה המסכה מחוללת בפשטות ומהם רמזיה.

המסכה גורמת לאדם להיראות אטום, אנונימי, זיו פניו מסתלק. גאוותו נמצאת מאחורי בד נייר. כל המגפה הזאת משביתה בעצם את גאוותו ותאוותו של האדם, ממש מאפסת אותו. גם האנשים החשובים ביותר נראים כאין וכאפס. ובכלל רואים שהארצות שנפגעות ביותר מהקורונה הן דווקא ארצות שבהן גאוות האדם, וממילא תאוותו, עברו מזמן את הגבול.

מסכה אותיות מסך ה'. צריך לעבור מהמסכים שאנחנו שקועים בהם למסכו של הקב"ה - נפתחו השמיים ואראה מראות אלוקים.

בסיומה של התפילה ניגשתי לחכם מאיר, ואמרתי לו:

"חכם מאיר, אני מרגיש כמו אפס עם המסכה הזאת. מה אתה יכול לומר על כך?".

חכם מאיר הוריד מעט את מסכותו, חייך חיוך רחב הקרוב לצחוק ואמר:

"איזה איברים בפנים אתה מכסה?".

"אף, פה וסנטר", עניתי מלמעלה למטה.

"ומה ראשי התיבות?", החל לצחקק.

"אפס!...", עניתי בהשתאות. והוא הוסיף:

"על אלה המצפים למשיח נאמר 'ויראו אותו כל אפסי ארץ'. חביבי, זאת ההכנה שלנו למשיח...". פרץ בצחוק.

אהבתי, וסיפרתי לו על מה שאני העליתי בחכתי, ולבסוף אמרתי:

"אלמלא ההסתכלות האמונית הזאת על מה שקורה כעת, היינו צריכים ללכת להסתכלות...".

שיחות חברים

עם מיני יוספי

*איך יהיה לך את הכוח הטהור לצאת מן התיבה ולתת
לאחרים? מאיפה העוצמה להעביר שיעורים, להפיק
מבצעים וארגון התולדות? הכל יגיע אחרי שלמדת
את הסוד הראשון, של "כא אל התיבה".*

פנימהחוצה!

שלום חברים אהובים! מה שלומכם? איך שרדתם את המבול השבוע?

הרבי מלובביץ' מביא תורה של הבעל שם טוב, שאומר שכל אחד מאתנו נמצא לפעמים במצב מבול. המבול שלנו יכול להיות מבול של טרדות, של מחשבות לא טובות או של עומס בעבודה ובפרנסה. במצב כזה, נראה ליהודי שהוא הולך לאיבוד או אפילו כמעט טובע במים הזדונים האלה של טרדות וטירוף בחיי היום-יום שלו. אומר הבעל שם טוב הקדוש - במצב כזה: "בא אל התיבה", 'תיבה' מלשון מילה - תיכנס אל תוך המילים של התורה והתפילה. שם תהיה לך הגנה מלאה. בתוך התיבות אתה תגדל ותתפתח, ובעיקר - תהיה מוגן.

באופן דומה, האדמו"ר הזקן בליקוטי תורה מפרש את הפסוק משיר השירים: "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה". הוא מבאר, ש'מים רבים' אלו טרדות הפרנסה ומציאות חיי היומיום, שבהם לפעמים נראה לך אדם שהוא לא יכול לעמוד מול השטף החזק הפנימי שיש לכל יהודי אל ה' יתברך. את נקודת היהדות את האהבה הפנימית שיש לכל יהודי אל ה' יתברך. את נקודת היהדות הבעורת, אי אפשר לכבות. היא לא באמת יכולה ללכת לאיבוד מול אותם מים רבים.

האדמו"ר הזקן מוסיף לדייק, ש'מים רבים' אלו הטרדות של היום יום ברובד המעשי, ו'נהרות' אלו המחשבות ששייכות לרובד הרוחני, שטרודות ומבלבלות את האדם. לאדם יש טרדות מעשיות - החיים שלו אחוזי תזוית, לרוץ ממקום למקום ומעניין לעניין. מעבר לכך, יש לכולנו גם מחשבות כאלה שהורסות אותנו מבפנים ולא מניחות לנו. גם ה'מים רבים' וגם ה'נהרות' לא יוכלו לכבות ולשטוף את האהבה לה' יתברך, אם רק נדע את הסוד של 'בא אל התיבה'.

ממש לא יאומן איזה כוח יש למילות התורה והתפילה שלנו! המילים, שבלשון הקדוש גם נקראות 'תיבות', הן מקום שמגן עלינו. כשאנחנו בתוכן, מתאפשר לנו לעבור את כל החוויות הלא טובות בחיים, פשוט לצוף מעליהן, ובסוף אפילו להגיע למקום טוב.

הצד השני שהוא בדיוק בכיוון הפוך, מוזכר בהמשך הפרשה: "צא מן התיבה!". מהפסוק הזה למדו בחסידות הוראה ברורה לכל אחד ובכל זמן - יהודי! צא מן התיבה! כל יהודי צריך לוותר על הפינה החמימה והשמורה שלו, ולצאת להאיר את העולם! על כל אחד מאתנו מוטל לעזוב את ה' אמות שלו, שמוקפות תורה ותפילה ושמורות מסכנות הרחוב, ולצאת ולתקן את העולם - לעסוק ככל יכולתו בהפצת יהדות ובשליחות קודש, כדי לתת מהטוב שיש לו גם ליהודים אחרים.

חברים יקרים, מצד האמת אין כאן סתירה. איך יהיה לך את הכוח הזה לצאת מן התיבה ולתת לאחרים? מאיפה העוצמה להעביר שיעורים, להפיק מבצעים ולארגן התולדות? הכל יגיע אחרי שלמדת את הסוד הראשון, של "בא אל התיבה". כשיש לך מקום פנימי כזה שאליו נכנסת וקיבלת את השמירה ואת הבהירות, את ההשראה ואת החיבור, אז אתה יכול לצאת להפצות. צריך ללמוד להיכנס אל התיבה, אבל גם אסור לשכוח שהעניין שלנו לא מסתיים ב' אמות שלנו. יש לנו עוד הרבה טוב ואור לתת לזולת.

לחיים לחיים!

צבי יחזקאלי

כל מחפשי הלב ישמחו לדעת שהעולם נברא בשישה ימים, אבל האם זה מה שיתן להם חבל חילוץ מהחיים מסגרו עליהם בלי שהרגישו?

הלב לא ינוח מלשאול

יקרים, שאחרי סוף שבוע של סדנא באחד מארגוני הקירוב חזרו נפעמים כשהוכיחו להם שהעולם נברא על ידי אלוקים והם מעתה חוזרים בתשובה.

אבל הדיונים הללו שוליים כיום. אם מישהו יודע בוודאות כיצד העולם נברא, איך זה נוגע לחייו? כל מחפשי הלב ישמחו לדעת שהעולם נברא בשישה ימים, אבל האם זה מה שיתן להם חבל חילוץ מהחיים מסגרו עליהם בלי שהרגישו? אם העולם נברא, אני רוצה להרגיש את זה.

תנועת התשובה של השנים האחרונות לא נסמכת על הוכחה מדעית שהשם יתברך ברא את העולם, אלא בעיקר על קריסת העולם השכלי. מספיק שכל אחד מבין מהי בדידות, פחד, כאב ותסכול. העולם הרציונלי החל לקרוס כאשר הוא עצמו החל לירות בעצמו. מתנועת המודרנה שהבטיחה אושר בדמות התקדמות טכנולוגית ועד לפוסט מודרנה שפירקה הכל. העולם היום לא יודע להבחין בין טוב ורע. בין המינים. בין טרור לשלום. בין נכון ולא נכון. בין אמת לנרטיבים. העולם הרציונלי מתפרק לנגד עינינו בכל מה שקשור להובלת חייו.

תנועת התשובה אל החסידות בשנים האחרונות, מראה כיצד הלב היהודי מסוגל להתמודד עם המציאות המדומה שהעמיד המערב כנוסחה מנצחת בדרך אל האושר. צאו לרחובות ותראו את פניה של תנועת התשובה אל החסידות, בין אם זה במבקרים בבתי חבי"ד בעולם או בעשרות האלפים שמגיעים לאומן מדי שנה. בתי הכנסת פורחים במקומות הכי לא צפויים. הרוח החדשה הזו, שנישאת גם על גבי העיתון הזה, היא רוח של לב. רוח של רצון להרגיש את האור האלוקי בפשטות. יכול להיות שהבעל שם טוב כבר ידע שזה מה שיקרה, והניח בעולם את נוסחאות הניצחון של הלב. רק להקשיב לסיפור של כל יהודי זה לראות לב.

את פרשת בראשית, את הבלבול של המבול ואת התורה כולה, צריך לראות כסיפור אהבה - לא כפתרון של חידה מתמטית. את בראשית יש להתחיל בלב. בטח בימים בהם כל אחיזה מתרסקת וכל היגיון מוטח ארצה ומתפרק. מה נשאר לנו, אם לא אהבת השם אותנו? המציאות דורשת שניתן את הלב. זה לא הזמן לשכל. עוד יבוא זמנו, אך הוא לא יכול כרגע להוביל ולפענח.

כשקראתי את המעשייה מאבידת בת מלך של רבי נחמן, הבנתי בפעם הראשונה בחיי מהו בכלל סיפור אהבה. יהודי שמחפש את האמונה שלו, את הנשמה שלו, את מה שאבד לו, ויוצא למסע בלתי אפשרי נגד כל ההיגיון. ברור שהוא ימצא, אך זה לא הסיפור כאן. הסיפור הוא הדרך אל הלב. כולנו הלכנו לאיבוד ואיבדנו משהו יקר. והדרך לא מתחילה בחדר תדריכים עם צילומי אוויר ומודיעין. החיפוש מתחיל במשאלה פנימית שלא מרפה.

העולם הזה ספג תאונה קשה. בין אם העולם יצא מהמצב הזה או שהמצב הזה ימשך, אפשר לומר בוודאות שמה שהיה לא יהיה. המציאות הקודמת כנראה לא תחזור. בין אם הקורונה זה ניפוח או ממש נגיף, בתוך כל הבלבול וההערכות אני יכול לומר בוודאות וביציבות שהשם אמת, תורתו אמת, עם ישראל אמת, והכל כאן סיפור אהבה. את בורא העולם אני רוצה להרגיש. אני גם יודע שהשם יתברך רוצה את הלב שלי בעיקר ולא את החוכמות שלי. בראשית זה סיפור בריאת האהבה, וכך אני רוצה לצעוד עם התורה.

מי הייתם רוצים שיספר את סיפור חייכם - קריין חדשות יבש או רבי שלמה קרליבך?

נכון שהתשובה ברורה?

אז הנה, כולנו בצד של הלב.

זה הזמן להחזיר את הלב הביתה. בואו נראה מה השם מתכנן לנו בסיפור האהבה הזה, ועד אז ניתן ללב לנצח.

השבטים בעם שלנו נאבקים, ומה שמאחד את כולם הוא הפחד. מה יהיה? לאן זה הולך? כך מתחילה גאולה או שכך מתחיל מבול? אולי יש כאן שבר גדול בחיים שלנו, הכל עומד להשתנות ומשהו בתוכנו מסרב לקבל את זה.

עוד עניין משותף לכולם הוא שאין לאף אחד, כולל טראמפ, הסבר שמיישב את הדעת. מה קורה כאן? איך מתמודדים עם נגיף שמציף במציאות את כל הפחדים הקיומיים שלנו? אין הסבר בשכל לכל מה שקורה סביבנו, וגם אם ימצא אחד כזה, הוא לא יניח את הלב שלנו מלשאול את השאלות, מלפחד ובעיקר מלהרגיש את הכאב של המציאות.

בעשורים האחרונים, המהלך הרציונלי של החיים הפרטיים והכלליים, מקבל מכות שפוגעות לו בפשר ובסדר. בכל פעם כשאנחנו בטוחים שהנה זה הכיוון או שהמצב בשליטה, המציאות טופחת על פנינו. אנחנו לא מבינים.

אנו חיים בעולם שמעדיף שכל על פני לב וניתוחים סטטיסטיים על פני אמונה, בכל הקשור לדרך בה יש להוביל את החיים. אבל יש דרך נוספת להתבונן במציאות, דרך הלב, הקשר והאהבה הגדולה שממנה נברא העולם.

זה מתחיל מבראשית. זכורים לי ויכוחים אינסופיים במסדרונות האוניברסיטה, בשאלה שהעסיקה פעם את העולם המודרני: 'האם יש אלוקים?' והאם הבריאה היא תוצאה של תהליך דמיוני או הגיוני או מפץ ושמישהו יסביר כבר איך הכל התחיל. אני מכיר חברים

זוהר הרקיע

תוכנית לימודים שנתית באיחוד התורה והמדעים
בגישת הרב גינזבורג שליט"א
 בין המרצים: **נר מנוסי** < **משה גנוט** < **מאיר קליין** ועוד

האם גם אתם מאמינים שלתורה ולחכמת הטבע יש מקור אחד?
המדע החדש צריך להתקדש?
 רוצים לגלות איך פנימיות התורה מתקשרת למדע המודרני?
 שואפים למצוא את החותם האלקי בבריאה?

המחזור השני יפתח בחשוון תשפ"א

מפגש חשיפה לתוכנית יתקיים בעז"ה ביום ג' הקרוב
ט' במרחשוון ה'תשפ"א, 27.10.20, בשעה 20.30, בזום

לפרטים והרשמה:

סרקו את הברקוד / היכנסו / כתבו לנו
 zoharharakia5781@gmail.com
 tinyurl.com/jyqrocew

ד"ר ז'אבוחיל | 054-6580146

ועידת המנהיגים של הציונות הדתית

נותנים כוח לשטח

נציגי הציונות הדתית ברשויות המקומיות, הצטרפו לתוכנית ייחודית בת חמישה מפגשים, שתעסוק בכל הנושאים איתם אתם מתמודדים בעבודתכם היומיומית ברשויות. בהשתתפות חברי כנסת, ראשי ערים ובכירי המשק הישראלי.

הועידה תתקיים בכפר המכבייה

להרשמה: אוריה רייטר 0524446667 | מספר המקומות מוגבל
*המפגשים יתקיימו בכפוף להנחיות משרד הבריאות ותקנות הקורונה.

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

פנימי לעמידה לפני המלך. זה דורש קילוף של שכבה אחר שכבה עד למקום בו הנוכחות שלו היא ממשית, עד לכדי זעזוע...".

הרב הרבה לעסוק ולדבר אודות עבודת התפילה, עבודה שהיא התמצית והעיקר של עבודת השם. במדור הזה נביא לפניכם קטעי התבוננות של הרב הנוגעים לעבודת התפילה ולצדדים שונים שיש בה. כשהרב היה מדבר הוא היה לוקח נושא ומהפך בו מכל צד, מספר סיפורים שקשורים בעניין ונכנס לעוד ועוד רבדים עד שהנושא היה מקבל צבע, צורה וממשות. זוהי התכלית של ההתבוננות שלפני התפילה - לקחת עניין בתפילה ולהביא אותו לידי ממשות. יהי רצון שנוכח להתפלל באמת ושהדברים יהיו לעילוי נשמתו הטהורה של הרב.

ההתבוננויות נלקטו משיחות ומאמרים שונים של הרב ומוכאות כאן באדיבות תלמידי ישיבת תקוה.

ספר אחד מתלמידי הרב: "במשך לא מעט שנים, אחד הרגעים המשמעותיים עבורי בראש השנה עם הרב היה לראות אותו מסיים את תפילת העמידה של שחרית. זה היה קורה מתישהו באמצע ההפסקה שלפני התקיעות, הייתי יושב באחד הספסלים מאחוריו ומחכה שיסיים. הוא היה מפשיל את הטלית מהראש ומסתכל אחורה. היה בעיניים שלו באותם רגעים משהו שהתלבטתי פעמים רבות איך לתאר. אני חושב שהמילה הכי טובה היא זעזוע: הוא פשוט היה נראה מזועזע. זה היה לראות מישוהו שעבר עכשיו חוויה שטלטלה אותו מבפנים באופן עמוק (כך לפחות זה היה נראה בעיניי - מעולם לא שאלתי אותו על זה), ושעוד לוקח לו איזה זמן להגיע מחדש לשיווי משקל. מעבר לעוצמה שהייתה עבורי בלראות אותו ברגע הזה ככה ולהביא איך נראה אדם שהוליד את עצמו כל כך רחוק ועמוק בתפילה, יש בזה גם משהו שמבטא במזוקק את תמצית המאמץ שלנו בתפילה: להגיע באופן

תפילה של 'יחד'

ושאכפת להם אחד מהשני. זה לא אומר שבמהלך התפילה כל אחד צריך לחשוב על כל צרותיו של חברו למניין, אבל לכל הפחות צריך שתהיה מודעות, צריך שאדע מהן הבעיות של האחר ושארצה להתפלל יחד אתו.

אפשר לחשוב על תפילת הציבור במונחים של משפחה. יש משפחות שבהן כל אחד נמצא במקום אחר אבל הקשר עמוק ומשמעותי, ויש משפחות שבאופן פורמלי כולם גרים קרוב אחד לשני, אבל הם לא סובלים זה את זה.

היה זמן שכולם היו כותבים בעיתונים על הזוועה של ליל הסדר שצריך לחגוג אותו עם כל הדורות שאני לא סובל וכן הלאה. סדר כזה הוא מאוד מעיק, מצד אחד כולם מסובים יחד בקרבה פיזית ומצד שני כולם סובלים מהקרבה הזו.

הייתי פעם בצרפת ונפגשתי עם קרובי משפחה שלי שהחליטו להתאסף יחד לכבוד הביקור שלי. ישבנו ודיברנו, חלק היו אנשים שהכרתי מעט וחלק ראיתי אולי רק פעם בחיי. תהיתי לעצמי: מהיכן אנחנו אמורים להכיר אחד את השני? איך הופכים מפגש כזה למשהו בעל משמעות?

אני זוכר שישבתי שם, וקרה דבר מוזר. האנשים לא היו קרובים מבחינת תרבות ושפה, אבל הייתה הרגשה של משפחה. משהו התרחש שם למרות שבשום פנים לא היינו מאותו התחום או מאותו העולם, ובכל זאת, בפעמים המעטות שיצא לי לראות אותם הייתה קרבה ואחדות.

באותו האופן כשאני בא לבית כנסת יש, לעתים, הרגשה כזו, וצריך להתאמץ שתהיה הרגשה כזו, שאנחנו כולנו מאותה משפחה. צריך שתהיה תחושה של היכרות מוקדמת, של קרבה ממשית שהיא מעבר להיוונו בני אברהם, יצחק ויעקב. ההרגשה הזו פועלת שהתפילה של כל אחד ואחד נעשית תפילה רבה יותר חזקה והרבה יותר נוגעת.

אם להמשיל לזה משל, לפעמים מצרפים סוללות חשמליות יחד והן רק מרוקנות זו את זו. אבל אם מסדרים את אותן הסוללות בצורה מסוימת ומדויקת, המתח שלהן יעלה. כך גם במניין, אם אסדר את האנשים

תפילה בציבור צריכה עדה, עדה מישראל. עדה לא בנויה על יחידים שנמצאים בתפוזות. העדה שאיתה מתפללים, היא בעצמה חלק מהתפילה. לא מספיק שאני והאחרים מתפללים, אנחנו צריכים להתפלל יחד. ה'יחד' הזה הוא עניין גדול, הוא לא קשור רק באהבת ישראל ובדיבור חברים, אלא הוא אמור ליצור מהות אחרת, מערכת אחרת, שמרוממת אותנו ועושה את התפילה לעניין אחר לגמרי. לא בכל מקום ולא בכל זמן ישנה אותה התרוממות הרוח, לעתים התחושה הזו יכולה לבוא במקרה ואפילו בטעות, אדם מגיע למניין כלשהו, בבית כנסת או במקום אחר, ופתאום הוא אומר לעצמו 'אני מרגיש טוב, אני מרגיש חלק מהעדה שמתפללת'.

קראתי פעם מאמר באיזה עיתון של תיאוריה צבאית, על צנחנים שנופלים בשדה בשטח אויב. לעתים קורה שצנחן שצונח לא רואה אף אחד סביבו והוא מרגיש כל הזמן שהוא חשוף מכל צד, שאף אחד לא שומר עליו. במצב כזה לא משנה כמה אנשים יש בפועל, כל אחד מרגיש יחיד. כאשר יש ארבעה צנחנים שצונחים יחד והם יודעים שהם יחד, הם הופכים מארבעה בודדים ליחידה, דבר שיש לו כל מיני יתרונות.

התפילה היא לא בדיוק כמו צניחה בשטח אויב, אבל גם בתפילה אדם שמתפלל במניין של יהודים שנמצאים באמת ביחד, מקבל משהו שהוא הרבה יותר משמעותי, הוא נעשה אדם אחר. יש כיום בתי כנסת שהם מעין בתי חרושת לתפילות; אוספים כמה אנשים למקום אחד, מתפללים ומתפזרים. שמעתי פעם בדיחה: מי

בא לבית הכנסת? חלק גדול הם קבצנים, חלק אחר הם בעלי קדישים ובעלי יארציט, ופה ושם יש אולי מישוהו שבא להתפלל. אין ספק שהתפילה שמתקיימת בבתי הכנסת הללו היא מבחינה פורמלית תפילת ציבור לכל דבר ועניין, אבל מבחינת המשמעות והעניין של התפילה יחד - זו תפילה ביחיד. כל אחד נמצא בעולם אחר ובעולם משלו והוא רק מגיע למניין ויוצא ידי חובה.

שלמות העניין של 'ציבור' היא שבאים אנשים שקשורים אחד לשני

אל תתנו לשנה לברוח

הזדמנות אחרונה להרשם לשנה זו למסלולי תואר ראשון ותואר שני

הפקולטה למדעי החיים והבריאות

- סיעוד B.S.N
- ביואינפורמטיקה B.Sc

הפקולטה לניהול B.A.

- חשבונאות ומערכות מידע
- מנהל עסקים

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc

- הנדסת אלקטרו - אופטיקה
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסת מערכות תקשורת
- הנדסת תעשייה וניהול
- פיסיקה - מתמטיקה
- מדעי המחשב

תואר שני • מחשבים M.Sc DATA MINING • פיזיקה ישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc

מסלול בית מדרש / מדרשה 📖 מערך מלגות נרחב 🎓 ימי לימוד מרוכזים לתואר שני 📅
שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חיום לבוגרי צבא ושירות לאומי 📄

* **3239** | WWW.JCT.AC.IL |

קמפוס לב רח' הוועד הלאומי 21, ירושלים | קמפוס טל רח' בית הדפוס 7, ירושלים

ALLUMA@GMAIL.COM | אלומה נב

עבודת ה' ודובדבנים

קראתי סיפור נפלא: הזמינו את ימימה מדי פעם לבוא לטיפול נמרץ כדי להתפלל על אנשים שהיו חולים קשה ומאושפזים שם. היא ישבה ליד מיטתם והתפללה לריפוי עבורם. חלק מהריפוי, לדבריה, היה להביא לאנשים האלה טעם של משהו שהם אוהבים. היה שם חולה אחד שאהב דובדבנים, אז ימימה הביאה לו דובדבנים וביקשה ממנו שישאיר אחד גם בשבילה. למה? כי "כל אחד צריך לתת לכל אחד" (ימימה). כלומר: כל אחד במערכת החיים הזאת יכול לתת משהו למישהו אחר. גם אם הוא במיטת טיפול נמרץ, הוא יכול להשאיר דובדבן אחד עבור מישהו אחר. ימימה לא החריגה אותו מהחיים, אלא החזירה אותו להיות גם אדם נותן, כי זה חלק מהריפוי. אפילו בטיפול נמרץ היא התייחסה אליו כבריאות אמיתית.

הזכות להתקיים

כשאנחנו ילדים, הקיום שלנו תלוי בהורים ובמבוגרים שסביבנו. אנחנו לא יודעים שיש לנו קיום משל עצמנו. את כל מה שאנחנו צריכים אנחנו מקבלים: מזון, בגד ללבוש, קורת גג, וגם הזנה נפשית ורוחנית, חום לב, הקשבה, חיבוק, לימוד איך מתנהלים בעולם. אנחנו מקבלים הכל. אם קורה לנו משהו, אנחנו מסתכלים על פניו של ההורה שלנו כדי לדעת איך להגיב למה שקורה. הרבה פעמים אפשר לראות ילד נופל ומיד קם, אבל כשהוא רואה את הבעת פניו הנבהלת של ההורה – רק אז הוא נעצר ומתחיל לבכות. הקיום שלנו תלוי ומבקש אישור כל הזמן. אנחנו רק מקבלים, ולא יודעים שיש לנו גם מה לתת.

העניין הוא שאנחנו כבר לא ילדים. גדלנו, התבגרנו. ופעמים רבות נשארים לנו שטחים שלמים בנפש שעדיין מתנהלים באותה צורה ילדית, שמבקשת את החסר לה מבחור, ומצפה לאישור חיצוני מתמיד. וזו התנהלות לא רלוונטית לאנשים בוגרים. התנהלות שאנחנו עושים עליה עבורה פנימית יום-יום כדי לגדול, כדי להבין שיש לנו מה לתת בעולם ולא רק לקבל. יש לנו שותפות במעשה הבריאה, יש לנו כוח. גם אדם בטיפול נמרץ, לא עלינו, הוא אדם בוגר שיכול לתת, לחשוב על האחר, להשאיר לו דובדבן אחד. ככל שאנחנו מזהים עוד ועוד מקומות שבהם אנחנו מתנהלים כמו ילדים תלותיים, ומהפכים אותם להתנהלות בוגרת, עם אמון פנימי בקיום שלנו ועם ידיעה שיש לנו מה לתת גם כשאנחנו באמת מרגישים בקרשים – זהו תיקון עמוק לנו, לסביבתנו ולעולם כולו.

ויש זמנים שאנחנו בקרשים, בהחלט. התקופה הזו, במובן מסוים, מורידה ומרוממת אותנו בו זמנית. כל אחד מוצא לעצמו הבנה חדשה בעצירה שקיבלנו, ועם זאת – משהו יסודי נעצר עבור כל אחד. השאלה היא אם אנחנו מסתכלים על עצמנו כקורבנות של הסיטואציה, או, עם כל הקשיים שעולים, מגלים את הדובדבן האחד הקטן שיש לנו לתת. הקורבנות היא מקום ילדי שבו אנחנו משייכים את כל הכוח למישהו מבחור, ומרגישים שמישהו אחר מנהל אותנו. אין לנו כוח, אין לנו אמירה. הגדילה היא לבחור משהו אחד קטן שנוכל להשפיע בו. מילה, שתיים, לא יותר מזה. שם נולדת בנו תנועה חדשה.

פארו עלי ופארי עלי

הנושא של הקורבנות לעומת השפעה עולה גם בעבודת ה'. אנחנו לא קובעים בעולם הזה, ולפעמים ההבנה הזו מציבה אותנו במקום חסר אונים, בבחינת "מה אתה רוצה ממני?". לפני כמה שנים אמרה לי מישהי: "את אדם מפואר, והאלוקים שלך צריך להיות מפואר לפחות כמוך, אם לא יותר". אני הולכת עם האמירה הזו הרבה, היא חידשה לי מדרגה באמונה. מדרגה לא מתקרבת מולו, לא שרירותית וקטנונית, אלא מדרגה של כבוד, פאר ושותפות אמיתית. ה' מבקש לשמוע מאיתנו מה תהיה התנועה הבאה. מה אנחנו רוצים לעשות, להיות. מבקש שנשפיע עליו, שניתן לו לתת לנו.

ואולי הדימוי הטוב ביותר שעולה לי לפאר ולכבוד האלו הוא סצנה שריגשה אותי במיוחד, שבה מופיע האדמו"ר מפיטסבורג, הרב מרדכי בער לייפר זצ"ל, שנפטר בחודש האחרון מהקורונה (מתוך הסדרה "מלכויות של מטה"). הרבי הגיע לקביעת מזוזה בדירה חדשה של אחד מחסידיו, והתיישב וחילק לכל מי שהיה שם עוגה לברכת מזונות. הבן הקטן של אותו חסיד עמד ליד הרבי והושיט את היד, כמו שילדים מושיטים יד לקבל עוגה טעימה. אביו של הילד הסיט את ידו משום הנימוס, אבל הילד, כמו ילד, הושיט שוב. ואז הרבי, בעדינות כל כך מרגשת, החזיק ביד אחת את ידו של הילד, כמו אומר לו: אתה רצוי והושטת היד שלך רצויה ומכובדת, ובידו השנייה הניח בידו את העוגה. פארו על הילד, ופאר הילד עליו. כבוד לבקשתו של הילד, כבוד לקיומו, לרצונו, ומילוי משאלתו בעדינות רבה כל כך. אני בטוחה שהילד הרגיש חשוב ומפואר בסיטואציה הזו, הרגיש שיש לו השפעה ומקום. והחי יתן אל ליבו.

בצורה מסוימת, בהקשר פנימי מסויים, המתח של התפילה יעלה ויתעצם. הדבר נכון לא רק במניין המורכב מאנשים גדולים אלא גם אצל אנשים פשוטים שבפשוטים, עצם העובדה שנמצאים ביחד מעלה את המתח הפנימי ברמה כזו או אחרת.

מספרים על הבעש"ט שכאשר היה רוצה משהו, היה יושב עם תלמידיו ואומר להם להניח ידיים אחד על כתפו של חברו והסמוכים אליו שמו את ידיהם על כתפיו של הבעש"ט עצמו, ורק אז יכלה החבורה כולה להגיע למעלות יותר גבוהות. הסוללות הטעינו אחת את השנייה והמתח החשמלי עלה. כל מניין צריך להיות באופן הזה, הידיים שאנחנו נותנים זה לזה הופכות אותנו מסתם עשרים או שלושים אנשים שיושבים במבודד זה מזה, לקהילה, לעדה מישראל.

לפעמים אני רואה אנשים שמתאמצים לאסוף מניין, ולפעמים עולה לי השאלה מה המשמעות של הקבוצה שנאספה, באיזה מובנים אפשר לומר שהם נמצאים ביחד. אני לא מתכוון רק על סוג של הרגשה טובה אלא על משהו הרבה יותר מרחיק לכת, על מצב שבו הנוכחות של המתפלל האחר מגבירה את האישיות שלי, והנוכחות שלי מגבירה את האישיות שלו.

השלב הראשון מתחיל כבר כאשר אני מתיישב ליד מישהו בתפילה, אני צריך לנסות להרגיש קרבה אליו, אני צריך לנסות לראות עצמי כקשור אליו. זה לא חייב להתבטא בכל התחומים ובכל העניינים, מספיק לחשוב על מה יש לנו יחד. להתבונן בכך שיהודי מעצם מהותו הוא כמו המולקולה, הוא לא נמצא לבד. הוא חלק ממארג, חלק ממסכת רחבה יותר. ההרגשה של הקרבה היא המצב הטבעי שלנו, חלקיק בין חלקיקים אחרים.

זו הסיבה שאנחנו לא קוראים לבית כנסת 'מקדש מעט' ואפילו לא 'בית תפילה', אנחנו קוראים לו בית-הכנסת. משום שביית-כנסת הוא בראש ובראשונה מקום בו יהודים מתאספים. כבר בימים עתיקים אסתר אמרה למרדכי "לך כנוס את כל היהודים" – אם אנחנו רוצים כוח, אנחנו צריכים לכנס את כל היהודים. לא כוח כדי לעשות מלחמה, אלא בשביל לייצר מצב שבו כל אחד הוא במלוא העוצמה שלו.

במובנים רבים הדבר שמחזיק את כל עם ישראל היא ההרגשה הזו שאנחנו קרובים, אנחנו יחידה אחת, אנחנו לא קבוצה של בודדים. הדבר הזה נכון גם במעגלים הקטנים וגם במעגלים רחבים הרבה יותר. בית הכנסת הוא בסך הכול דגם מוקטן של המעגל הגדול של עם ישראל שהוא "יחידה ליחד".

כאשר יהודים רוקדים, הם רוקדים במעגל. המעגל בנוי מכך שהאנשים מחזיקים אחד את השני. כולם מחזיקים את כולם. המעגל יכול להחזיק ולהמשיך הרבה זמן, הרבה אחרי שהאדם הבודד כבר מזמן התעייף והפסיק לרקוד. הריקוד בנוי על זה שבסופו של דבר כל האנשים נשענים קצת אחד על השני.

יש נוסח קצר שיהודים רבים אומרים לפני מצווה. "לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה". אני רוצה לייחד את הקדוש ברוך הוא עם השכינה והדרך לעשות זאת היא "בשם כל ישראל". נכון שאני מניח תפילין על הראש שלי ולא על הראש של מישהו אחר, ואני מתפלל בפה שלי ולא בפה של מישהו אחר, אבל אני עושה את הייחוד הזה בשם כל ישראל יחד.

הקטעים באדיבות ישיבת תקוע ומרכז שטיינזלץ

מרכז שטיינזלץ
למד את עמי
www.steinsaltz-center.org.il

טאיו

מטבחים

מבצע קורונה!

**מטבח מושלם
במחיר מיוחד!**

רק ב-

16,900 ₪

~~במקום 28,000 ₪~~

כולל הובלה והרכבה

המטבח כולל:

עד 10 מטר ארונות (סנדוויץ' אדום), 5 מגירות טריקה שקטה ופירדול 8LUM חזיתות פורמייקה (100 דגמים לבחירה), שיש אבן קיסר (עד 4 מטר), כיור בהתקנה שטוחה, ברז נשלף מהודר ומתקן ייבוש כלים נירוסטה אל חלד **עיצוב תכנון והדמיות ללא עלות! | 18 תשלומים**

התמונה להמחשה בלבד | בתוקף עד 30/11/20 | ט.ל.ח

תגורה

**המלאי
מוגבל
כל הקודם
זוכה!**

12 שנות אחריות

www.taiu.co.il

רח' הגלגל 4, תלפיות ירושלים

***9902**

להפוך את התורות לקלפים

חסידות יכולה לרפא נפשות, וספרים עבי כרס יכולים להילמד דרך חוויה של קלפים וציורים < ראיון עם טל שמידט, אשת חינוך ומאמנת רגשית שמנגישה את תורות הרבי מפיאסצנה - שהשבוע בה' מרחשוון חל יום ההילולא שלו - ומשתמשת בהן ככלים לאימון יהודי

הדס צורי

הראשונה נחטפה וכעת היא מוציאה מהדורה שניה.

ספרי לי על הקלפים. איך הופכים חסידות לקלפים?

"הכל התחיל מרצון גדול להנגיש את התורה של הרבי לדור שלנו. התחלתי בכתיבת ספר על 'חובת התלמידים', ספרו הראשון של הרבי, בשפה של ימינו, ואז קלטתי שעדיף מוצר שמתאים לדור שלנו - מוצר שמנגיש את החסידות לתוך הלב במנות קטנות. בחרתי בקלפים - שמאפשרים עבודה פנימית ועומק וזמן איכות של האדם עם עצמו ועם הכורא.

"בדחילו ורחימו ניגשתי לבחירת הפסקאות, כתפילה שאצליח לבחור את העומק של התורה של הרבי שתיגע בנו, והוספתי להן שאלות לעבודה פנימית וגם צעדים קטנים של תרגילי כתיבה, דמיון מודרך, ציור אינטואיטיבי ועוד. כדי להרחיב עוד את המבט על הנפש, הוספתי קלפי מילים משמעותיות וקלפי תמונה".

מה הדבר שהופך את תורתו של הרבי לשיטה טיפולית בעינייך?

"היכולת המופלאה שלו להתחבר להשם דווקא בעומק הכאב, מבלי להכחיש את ההתמודדויות, הקשיים, הניסיונות והנפילות שיש לכל אחד מאיתנו" היא אומרת, ומוסיפה שכשהתחילה לטפס לחניכות שלה, לחברותיה ולנוער שליוותה, תורות ו'טיפים' של הרבי מפיאסצנה, שמחה לגלות שהם מצאו בכך תועלת רבה.

"הטיפ העוצמתי ביותר עבורי, בו אני משתמשת כשאני מלווה נשים בתהליכים אישיים, נמצא במשפט של הרבי שאומר: "איך יוכל החי להכחיש את אשר בעליל בקרבו חי". זהו

וטוב יותר עם הכורא, ולהרגיש בשלמות הלב עם עצמנו ועם התיק. אבל יש רגעים בחיים שעוזרים לנו לראות אותו מזווית אחרת, ואפילו להודות עליו, כי בזכותו אנחנו צומחים להיות מי שאנחנו".

מה היה הרגע שלך?

"ה' העניק לי תיק לא פשוט" היא מודה בכנות ומחייכת, "והיו שלבים בחיים שכבר התייאשתי ממנו: רציתי לזרוק אותו, להיפטר ממנו, או לפחות להתעלם. בגיל התיכון זכיתי לגלות את התורות המיוחדות של האדמו"ר מפיאסצנה (האדמו"ר מפיאסצנה, רבי קלונימוס קלמיש שפירא. מנהיג ורבי שהגה שיטה רגשית בעבודת ה', על כתביו נכתב רבות ואפילו משרד החינוך אימץ חלק מהגותו כשיטת חינוך. נרצה בשואה, הי"ד. ה"צ). מתוך התורה של הרבי, התוודעתי לדרך התבוננות חדשה על התיק הכבד ועל החיים שלי. התחלתי להתיידד עם התיק ולהבין שהוא חלק מהשליחות שלי בעולם".

בזכות הספרים של הרבי מפיאסצנה, טל החלה לדבר בכנות עם ה' והתחושה שלה כלפי החיים השתנתה. "הייתה תקופה שלא הייתי נרדמת בלילה בלי לקרוא תורה של הרבי. קיבלתי המון כוח מכתובתו ומהעומק שהוא הביא לי לחיים" היא אומרת.

בלי להכחיש

טל שמידט (29) מתגוררת בשבי שומרון. בצעירותה הייתה רכזת נוער ומחנכת, אחר כך למדה טיפול ואימון וכיום היא משלבת בעבודתה את התורה המיוחדת של האדמו"ר מפיאסצנה. לפני שנה היא הוציאה ערכת קלפים לעבודה פנימית לאור תורתו של הרבי. המהדורה

"ההריונות שלי מאד מסובכים מבחינה פיזית. אני מאבדת המון נזולים, מרגישה רע, ומחוברת לאינפוזיה מתחילת ההריון ועד סופו". טל שמידט מתחילה את השיחה איתי בשיתוף מאוד אישי. "בדרך כלל, אני גם מאושפזת בבית רפואה לזמנים ארוכים או נמצאת באשפוז ביתי. התפקוד שלי יורד מאד, ובהתחשב בעבודה שאני אמא ורעיה ומפרנסת, זה לא פשוט בכלל: זה פוגע בזוגיות, בהורות, בתפקוד של הבית ובכל תחומי החיים". טל היא אשת חינוך ומאמנת אישית, והיא פותחת את הקלפים בשביל להראות לאיזה רבדים אישיים בחיים יכולות לחלחל תובנות טיפוליות מעולם החסידות. לטל ולבעלה יש ארבעה ילדים ו"עוד שניים בשמיים" כהגדרתה, שהתייבשו כתוצאה מאיבוד נזולים במהלך ההריון. "הקושי הגדול הזה הוא ממש חלק מההתפתחות האישית שלי ואני לומדת לאהוב את עצמי כאשר אני מסוגלת לעשות כלום. תביני, עד שבוע 16 אני כמעט ולא מדברת מרוב חולשה! אני נכה מאה אחוז, מקבלת כסף מביטוח לאומי על אוכדן כושר עבודה ובמצב הזה, לאהוב את עצמי זו משימה לא פשוטה".

ההתמודדות הזאת, עם קושי אישי וכאב פנימי, מוכרת לכל אחד מאיתנו בתחומים שונים בחיינו. "יש בתוך כל אחד ואחת מאיתנו עולם שלם, פנימי ועמוק של מחשבות, רגשות, רצונות, כאבים ותקוות" אומרת שמידט. "זה ה'התיק' שאנחנו סוחבים בעולם, ה'פעקעלע' שלנו, ובו טמונים מאגר של כוחות, אוסף של ניסיונות ומכלול של נסיבות החיים שבתוכם אנחנו חיים. ה'תפר' לכל אחד את החבילה שלו, בהשגחה פרטית, מותאמת בדיוק למצטרך לו במסע חייו. לאף אחד מאיתנו לא קל לחיות עם התיק הזה, להתמודד איתו ולצמוח ממנו לקשר חזק

הכלי של נתינת אמן במה שמרגישים. הרבי מפיאסצנה כתב אותו לאחר התרגשות גדולה שחש בהכנסת ספר תורה.

זה נשמע פשוט יחסית. מדוע זה כה ייחודי עבורך?

"זה מיוחד כי הרבה פעמים אנחנו נוטים לבטל את התחושות שלנו, לפקפק ברגשות. הרבי מפיאסצנה מביא גישה שונה לגמרי: נתינת מקום וקשב לתחושות הפנימיות ולרגשות שעולים בנו, בין שהם חיוביים או שליליים, היא הדרך לריפוי ולבריאות".

עבור טל, המשפט הקצר והעמוק הזה הוא יסוד הקשר של האדם עם עצמו ועם השם: "אם אני מכחישה ומדחיקה את מה שאני מרגישה, איך אוכל להתמודד עם מה שלפניי? כל ההכחשה רק מסרבלת את העניין, מעצימה אותו, ולא לכיוון החיובי". היא מסבירה.

איך הגישה הזאת עזרה לך בהתמודדויות שלך?

"יש משהו מאד טהור באיך שהרבי מביא את עצמו ואת הכאב שלו לפני ה'. כשלבן שלו היו אבנים בכליות והוא שכב על ערש דווי, הרבי בכה. הוא לא רק אמר 'כל מה שה' עושה הוא לטובה, ואני אשתיק את הכאב שלי'. לא! הוא היה הכי אמיתי וכואב. כשאני קוראת את זה, אני לומדת לאפשר לעצמי להרגיש, לכאוב את חוסר התפקוד שלי כאמא, כרעייה ומחנכת בזמן הזה. מותר להישבר ולבכות. גם בקשר מול ה' אני לא חייבת רק להיות בהודיה. העולם אומר 'תשמחי שהייתוירים הם בגלל הריגון ולא סיבות אחרות'. זה נכון, אבל מה לעשות שקשה לי ולכל המשפחה שסביבי. אני לומדת מהרבי להסכים להרגיש את החיים על כל מה שיש בהם".

טל מוסיפה שזה גורם לה גם להתמודד טוב יותר עם הכאב של ילדיה אל מול הסיטואציה המורכבת. "אחרי הכאב והצער מגיעות השמחה וההודיה. כשמאפשרים לרגש לקבל ביטוי ואישור, נרגעים, והקשר עם ה' ועם הסובבים מתחזק. הוא כבר לא קשר שברירי או מבוהל, אלא יכול להכיל מצבים משתנים. ככה אני מחנכת את ילדיי: אתה לא מכחישי את מה שאתה מרגיש".

טל נזכרת בסיטואציה שבה משפט של הרבי הציל אותה ממש:

"בהריון האחרון קמתי בוקר אחד וגיליתי שאני לא מצליחה לחשוב! זה נשמע מצחיק אבל לא זכרתי איך קוראים ל... היא נזכרת. "הייתי לבד בבית ויכולתי להתעלם, ללכת לנוח ולקוות שזה יעבור. אבל הדהד לי בראש המשפט של הרבי שאומר שאין להכחיש את מה שמרגישים. התקשרתי מיד לרופאה שלי ואמרתי לה את מצבי. היא שלחה אמבולנס והתברר שאכן חסרו לי נוזלים רבים ושהמצב היה קריטי. ניצלתי, כפשוטו, בזכות ההוראות של הרבי".

כיפת ברזל וספסל מזמין

טל מספרת לי על אישה מבוגרת שהיא מלווה, מישהי שעברה הרבה בחייה. "כבר בתחילת הדרך, התהליך של העבודה המשותפת נעצר כי היא לא הרגישה טוב. עברו שבוע ושבוועיים וההתאוששות לא הגיעה. התהליך נתקע. הצעתי בעדינות שאולי נשוחח על המצב המתמשך של הילא מרגישה טוב' הזה במקום להכחיש אותו, להתחבא מתחת לשמיכה ולקחת אקמול". היא משחזרת. "לשמחתי, היא הסכימה ויצאנו לדרך. לימדתי אותה שאפשר להסתכל לכאב עמוק בעיניים ולדבר איתו".

לדבר עם רגש?

"ממש כך. התחלנו לדבר עם הכאב שגרם לה לעילפון, לכאבי בטן איומים ולחוסר תפקוד. דיברנו איתו בכלים שנקראים בעולם הטיפול 'גוף נפש'. זה היה לה חדש ומוזר: להגיד מה היא מרגישה? לתת שם לכאב? עלו לה גם המון ספקות: אולי אני ממציינה? אולי מה שאני מרגישה הוא לא נכון? תודה לא-ל, צעדנו יד ביד במסע האימון שלה וזיהינו את עומק הכאב, דיברנו איתו ואפילו נהיינו חברים. היא הניחה אותו על השולחן ויכולנו להתמודד מולו". טל מספרת שאותה אישה הפסיקה להכחיש את תחושותיה והעזה לגעת במהות. היא הבינה שאי אפשר לברוח ממה שמרגישים. התוצאה לא איחרה לבוא: התסמינים נעלמו. היא הבריאה מבפנים ומבחוץ.

וישנם תחומים בהם הטיפול הרגשי נוגע ישירות לעמידה מול הקדוש ברוך הוא. "הגיעה אליי נערה לאימון, כשהמטרה שלה הייתה להוריד את הכעס שהיה לה כלפי ה'. הדימוי שהיא נתנה לקשר שלה עם ה' היה 'כיפת ברזל'. היא הרגישה שהיא משגרת תפילות, בקשות, ובעיניה ה' היה דוחה, מרחיק וחוסי אותה כל פעם מחדש. פתחנו את הכאב, הרגשנו את העוצמות שלו שהכיל המון רצון לקרבה, לקשר ולנחמה. רק אז הגיעה הקומה הנוספת: הדימוי החדש שלה היה 'ה' יושב על הספסל ומחכה לי שאבוא'. אותה נערה העזה להתמודד באומץ מול הכאב והרויחה, כי דווקא מתוך הכאב צמחה נחמה".

חינוך חסידי

את עוסקת הרבה בחינוך ובעבודה עם בני נוער. יש לך עצות עבור הורים ומחנכים?

"יש משפט עיקרי נוסף של הרבי שמדבר על חינוך ואומר 'עיקר המחנך שלך הוא אתה בעצמך'. זהו משפט מוכר יחסית, אבל אפשר להבין אותו כמשפט שכביכול נותן לגיטימציה לבני הנוער לחנך את עצמם" היא שוב מחייכת. "זה לא בהכרח עצה 'תואמת גיל'. בעיניי, יש כאן משהו אחר: אם אני המחנכת של עצמי, אז מה אמורה להיות הגישה החינוכית שלי כלפי עצמי? האם אתן לאדם שלא מאמין בי ורואה רק את הרע שלי לחנך אותי? להתקרב לעולם הפנימי שלי? ודאי שלא! אף אחד מאיתנו לא ייתן לדמויות

כאלו מקום של חינוך והשפעה עליו".

אז מה את מציעה?

"אם אני המחנכת של עצמי, אני חייבת לגשת אליי בגישה של צמיחה והעצמה. רק כאשר אני מסוגלת לראות את הטוב שלי, את ההצלחות שלי, ואת מה שאני כן, אני ראויה ויכולה לחנך ולהוביל את עצמי למקומות הטובים שאני רוצה להיות בהם". היא מציינת שנוכחה לדעת, לאחר עבודה של מעל עשור עם בני נוער ומבוגרים, כי אחד הגורמים המשמעותיים בהידרדרות נפשית ורוחנית של נוער ושל מבוגרים זו הביקורת העצמית הנוקבת שהם מפנים כלפי עצמם כאשר הם חווים נפילה או כישלון. "אם אדם לא מסוגל לראות את הטוב שלו כאשר הוא נופל, המשך הנפילה מובטח" היא אומרת בצער.

הרבי מפיאסצנה מסתכל עליי בלי ביקורת?

"התפיסה של הרבי בכל הספרים היא שאנחנו ראוים! כולנו בני מלכים. אם ניישר את הכתר על הראש ועל הלב, הרבה דברים אחרים בחיינו יתיישרו גם הם. חלק גדול מהריפוי שלנו, מהיכולת שלנו להתקרב להשם ולעצמנו, זו היכולת לראות את ההצלחות, לייקר את עצמנו, את התהליכים שעוברים עלינו. ללמוד לתת לעצמנו עוצמה וכוח כי רק הם בונים אותנו.

"הרבי כותב איך עלינו להקשיב פנימה: 'כי את הכלל הזה חקוק על ליבך, אף הפשוט מישראל, אם יאזין לקולי נשמתו ויקשיב לגניחות ייסוריה ולזמרי שמחותיה, לתרועת טיפוסים עליוניה ולרעש ירידותיה, אז אף מן מאורעות יום אחד ספר עב וגדול היה יכול לרשום...'. האם אנחנו נותנים לעצמנו מקום ומרחב להרגיש את הנפש? לעבד את הרגשות?"

טל מספרת שנשים רבות מגיעות אליה לתהליך ולטיפול אחרי שנים ארוכות של הדחקת חוויות ורגשות.

איך מטפלים בהדחקה של שנים רבות?

"להתחיל לחטא פצעים מהעבר זה הרבה יותר קשה מאשר לטפל במכה טרייה" היא נאנחת. "זה כך גם מבחינה רפואית: לא מזמן הבן שלי פתח את המצח. הרופא הסביר לי שמגדירים צלקת כטרייה עד שנתיים. אחר כך זה כבר טיפול אחר, מורכב יותר ולפעמים כואב יותר, כי לצלקת כבר יש השלכות נוספות. כך גם בנפש: יש לנו כאבים, יש צלקות, וככל שנטפל בהם מוקדם יותר, נבריא מהר יותר".

היא מספרת על אישה שהתקשרה אליה ואמרה שהיא רוצה לעבור תהליך. "היא סיפרה שלא טוב לה בחיים. היא מבינה שאפשר אחרת והיא רוצה לנסות לגעת בכאבים שהיא סוחבת מהעבר". לאותה אישה היו התמודדויות מול ילדיה, ותוך כדי תהליך היא הבינה שההתמודדות מול ילדיה נובעת מחסכים שהיא עצמה סוחבת מהקשר עם הוריה. "התחלנו במסע ארוך, כיוון שהחסכים הללו הודחקו במשך זמן רב, אבל את האושר שלה כאשר הריפוי הגיע גם אל ילדיה, אי אפשר לתאר".

הרבי מפיאסצנה הצליח גם בתוך התופת של השואה לחבר רבים לבורא, "אבל בעיניי" מסכמת טל את השיחה "המיוחד ביותר בתורתו, הוא דווקא האור שהוא שופך על היכולת שלנו להתחבר לה' בשגרה, בחיים היומיומיים הפשוטים. לא צריך להגיע למשבר. אפשר לחיות את החיבור העמוק אל השם ביום יום, כחלק מהשגרה ומתוך כנות ופשטות".

השורש הרוחני של המגפה

איתי אסמן

נגיף הקורונה שהגיע לעולמנו משנה את סדרי החיים של כולנו; התעסוקה, החינוך, תרבות הפנאי וכמעט כל דבר הוא לא כמו שהיה פעם. אחד המקומות שהכי נפגעו במרחב הדתי המעט שהיינו מתכנסים בהם בתפילה ורינה לבורא עולם נסגרו, וככל הנראה גם בעתיד לא כל הקהילה תוכל להיכנס לשם ולהתפלל כרגיל.

אין יהודי ויהודיה שיכולים להתנתק ממעגל השנה. אל תפחדו להציע ליהודי להצטרף לסליחות, אל תחששו להציע את ארבעת המינים או להצטרף לילכה דודי. היהדות לא שייכת רק לדתיים, היא שייכת לכל עם ישראל, ואולי זה מה שהיציאה מבתי הכנסת באה להזכיר לנו, את העם שבשדות, שהיה עסוק בהיי טק וביצירות אומנות ותרבות, בבורסה וברפואה ובעוד הרבה דברים חשובים שמקדמים את העולם והמדינה, אבל היה צריך להתמלא באור הנשמה שלו, להיטען ברוח, רוח ישראל, ששייכת לכולם.

אחרי התפילות בכיכר ושמחת התורה עם כולם, אסור לנו להיפרד מאחים שלנו, אנחנו צריכים להמשיך. אם נעשה את התשובה המוטלת עלינו, תשובה ציבורית, נטפל בשורש הרוחני של המגפה, ונזכה שה' יסיר אותה מעלינו

חז"ל אמרו ש"אם רואה אדם שייסורים באים עליו יפשפש במעשיו", על אחת כמה וכמה אם רואה אומה שמגפה עולמית באה עליה תפשפש במעשיה, וזו מידה לא טובה לומר "דבר זה ממנהג העולם ארע לנו, וצרה זו נקרה נקרי", אלא צריח לדעת שהכל בהשגחת

ה' יתברך. ואם כן, מדוע הוא הוציא אותנו מבתי הכנסת? אינני נביא אבל אשתף אתכם בתחושות שמלוות אותי מתוך חשבון הנפש האישי שלי. אולי אפשר לומר שה' מוציא אותנו מבתי הכנסת כדי שנוציא את התפילה ואת התורה אל המרחב הציבורי. כל מי שהתפלל בחודשים האחרונים מחוץ לבית הכנסת וברחוב שלו, בוודאי ראה לא מעט אנשים שאינם רגילים להגיע לבית הכנסת. פתאום, כשהקיר והמחיצות הוסרו, אנשים שומעים את נגינת התפילה לה'. לחלקם הניגונים זכורים מבית סבא וחלקם מגיעים מתוך סקרנות. זו הזדמנות, הזדמנות לצרף לתפילה יותר אנשים שחפצים להתחבר למורשת ישראל.

ה' יתברך. ואם כן, מדוע הוא הוציא אותנו מבתי הכנסת?

גם תקופת החגים וימי התשובה התגלו כ"עת שערי רצון להיפתח". תפילות המוניות שהגיעו אליהן יותר מבעבר, השופר של ראש השנה, הווידויים המרגשים של יום הכיפורים, בסוכות ארבעת המינים, ובשמחת התורה השירים והשמחה שמבטאים את שייכותנו לתורה. מי שראה את המניין של ראש יהודי בצאת יום הכיפורים בכיכר דיזנגוף המלאה בזעקות של "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", לא יכול היה שלא להתרגש.

על חג שמיני עצרת חז"ל מסבירים במשל למה נקרא דווקא מלשון עצירה. "עצרתי אתכם אצלי. כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיון שהגיע זמן להפטור אמר: 'בני, בבקשה מכם, עכבו עמי עוד יום אחד. קשה עלי פרידתכם'". רגילים להסביר שאחרי כל החגים קשה לקב"ה להיפרד מאיתנו, אך בחסידות מדייקים במילה 'פרידתכם' ולא נאמר 'פרידתנו'. קשה לקב"ה שאנחנו נפרדים אחד מהשני.

אז אחרי התפילות בכיכר ושמחת התורה עם כולם, אסור לנו להיפרד מאחים שלנו, אנחנו צריכים להמשיך, ואולי אם נעשה את התשובה המוטלת עלינו, תשובה ציבורית, נטפל בשורש הרוחני של המגפה, ואז נזכה שה' יסיר את החולי והמגפה מעלינו במהרה בימינו אמן.

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

ראש יהודי מחפש מתנדבים/ות עם אש קודש של אהבה

לפרוייקט של חברותא אחד על אחד עם עמ"י בתל אביב
אז אם יש לך כוחות חיים גדולים ואת/ה מעוניין/ת להתחייב לריצה למרחקים ארוכים

זכרי/איגני 055-2237810 תודיה

חדש! מחפשים מתנדבים לחברותא בזום

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"

זרכים עם חיוק!

9 ספרים רק ב-399 ₪ * לא כולל משלוח

להזמנות: 052-5665005, 02-6791122 | www.roshy.org

ראש יהודי

שוברים
אחרונים
בהחלט
שבוע אחרון למבצע!

פנימה

מגזין הנשים המוביל

לכבוד השנה החדשה מבצע מיוחד של

פנימה & astro

astro

HOODIES®

URBANICA
WEAR HOUSE

KIKO
MILANO

YVES ROCHER
FRANCE

TOPTEN
ACCESSORIES

CAROLINA LEMKE
BERLIN

מצטרפים עכשיו למגזין 'פנימה' ומקבלים:

100 ₪ מתנה

לקנייה במותגי קבוצת קסטרו הודיס

*בהתחייבות לשנה

להצטרפות שלחו sms ל-055-9663035 או חפשו בגוגל 'מגזין פנימה'

התנועות
התנועות

הרב שבתי סנבטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

מי עבד עליך!?

כדי שחם ושלום לא תיוולד לו עוד אחות, הקריב הילד את הכדורגל לטובת אמירת תהלים נרגשת < העבודה העיקרית של הדור שלנו היא לקום אחרי התרסקות, ולדעת שאני שווה והקדוש ברוך הוא מחכה לי

כמוכן לא הבין ושאל: "מה נו?" "נולד בן או בת?" "אחה, נולדה בת בשעה טובה". האכזבה הייתה גדולה. "אוי... גם הפסדנו את הכדורגל, וגם נולדה בסוף בת".

הרב שושן המשיך וסיפר: "עברו שנים, והגיע הזמן שהתחלתי לחפש את חצי הנשמה שלי - את בת זוגי. לצערי, לא מצאתי כל כך מהר. בסוף, אחרי זמן ארוך, מצאתי אותה. ומי זאת הייתה? האחות הקטנה של החבר שלי...". אחרי כל התפילה שיוולד בן, והאכזבה שבסוף הייתה בת, בסוף הקב"ה דאג לו למה שבאמת הוא היה צריך. אז אולי הקדוש ברוך הוא לא נתן לנו תמיד את מה שאנחנו רוצים באותו רגע, אבל התפילה שלנו פועלת בשמים, והקב"ה מסדר לנו בזכותה בדיוק את מה שאנחנו צריכים.

הקב"ה אומר לנו: בתפילה שלכם אתם יוצרים את העולם. אם אתה מאמין באמת בקב"ה, אתה גם צריך להאמין שהוא נתן בך כוח לשנות ולתקן. לתפילה יש משמעות גדולה, ולתשובה אתה עושה יש משמעות גדולה. אם חס ושלום אתה לא מאמין בכוחות שלך, אם אתה מרגיש אפס, אז אתה פוגם באמונה של הקב"ה בך.

יש יהודי אחד בהולנד בשם דניאל מיילס. בשנת תש"כ הוא שאל את הרבי, מה העבודה העיקרית ומה הביטוי העיקרי בחיים שלנו. הרבי ענה לו, שהביטוי העיקרי מתרחש כאשר אדם נופל אפילו עד תחתית שאול, והוא מתגבר וקם. הוא לא עוסק באכזבות ובמחשבות מה אני ומי אני, אלא מתחזק בביטחון שהוא תמיד רצוי לפני הקב"ה, ומתאמץ להתעלות.

האדמו"ר הזקן מביא בשם הבעש"ט, שישנה קליפה קשה כזאת שנקראת "מה אני ומי אני". זאת קליפה שתוקפת משני כיוונים: המחשבה "מה אני" - באה לבטל את המעשים שלי, שכביכול אין ערך למה שאני עושה.

המחשבה "מי אני" - באה למעט את הערך שלי, כאילו אני כלום. הקליפה הזאת הייתה אצל נח, ולכן המבול נקרא "מי נח". כמוכן, חס ושלום לדבר על נח כמו על אדם רגיל - כל הפגם שמדברים כאן הוא רק לפי המדרגה של נח. אין לנו שום השגה במעלתו של נח. כל העניין הוא שאנחנו צריכים ללמוד מזה, שעל כל פנים תמיד יש לנו כוח לשנות את התמונה.

כן האמין בה', אבל דווקא בגלל האמונה שלו בקב"ה הוא לא האמין בעצמו. גם חוסר אמונה של יהודי בעצמו נחשב לחטא. יהודי תמיד צריך להתפלל, בלי לעשות שום חשבונות. יהודי צריך להתפלל, כיוון שזה מה שהקב"ה רוצה.

שמעתי לא מזמן סיפור מעניין מיהודי בשם הרב שושן, שחי בארצות הברית. הוא סיפר לי שבגיל שמונה הוא מאוד אהב לשחק כדורגל, וגם בשיעורים הוא חשב כל הזמן על ההפסקה, ואיפה וכמה הוא יספיק לשחק. יום אחד הוא רץ כרגיל לשחק כדורגל מיד בתחילת ההפסקה, אבל אז החבר הכי טוב שלו עצר אותו. "תעשה לי טובה" הוא ביקש ממנו, "תשב להגיד איתי פרקי תהילים". הוא היה לחוץ לצאת לשחק, "מה פתאום פרקי תהילים? לא רוצה! אני רוצה לשחק כדורגל!" החבר לא ויתר לו: "תשמע, אמא שלי נמצאת בבית הרפואה, ואני צריך להתפלל עליה".

הרב שושן - הילד - נבהל בהתחלה: "אוי ווי אזי מיר! מה קרה לה?" החבר לא רצה כל כך לספר, אבל בסוף הוא אמר: "היא הלכה ללדת...". הוא כמוכן נרגע, "אחה... מזל טוב, מזל טוב, אז מה הלחץ על התהילים?" החבר ענה לו: "אל תשאל, אני בבית בן יחיד. יש לי עוד חמש אחיות. אם תהיה עוד בת, אני פשוט לא אעמוד בזה... תעשה טובה, בוא נשב להתפלל שהפעם אמא שלי תלד בן". הוא התרצה ואמר: "אתה יודע מה? אתה חבר שלי, בשבילך אני מוותר על ההפסקה. בוא נתפלל". **הם מתחילים להתפלל שניהם בדבקות גדולה, ובשלב מסוים עובר המנהל ליד הכיתה ושומע קולות של תפילה.** הוא נכנס ורואה את שני הילדים שוויתרו על הכדורגל בשביל תפילה, והוא מיד שואל: "מה קרה?" והם עונים לו: "אמא נכנסה לבית הרפואה!" גם המנהל נבהל בהתחלה: "אוי ווי! בואו נאסוף את כולם לתפילה, מה יש? מה קרה?" הם הרגיעו קצת: "לא, היא רק הלכה ללדת". ושוב: "אחה... ללדת? נו... מזל טוב!" ושוב הילד מספר: "אבל הרב! יש לי חמש אחיות, ואני לא יכול יותר!! הרב, בוא תתפלל איתנו". המנהל הסכים והצטרף לתפילה, ובעקבותיו הצטרפו עוד ילדים.

אחרי חצי שעה התחיל השיעור. באמצע השיעור נשמעה דפיקה בדלת של הכיתה, והאבא של הילד המתפלל נכנס פנימה. "מזל טוב, מזל טוב!" הוא בא ומספר שברוך ה' הלידה עברה בשלום, בשעה טובה ומוצלחת. כל הילדים בכיתה מסתכלים על האבא במתח: "נו, נו...".

בהפטרה של פרשת נח, ישעיהו הנביא קורא למבול "מי נח", כלומר - המים של נח. הווהה הקדוש מקשה, למה המבול נקרא על שם נח, הרי המבול הגיע בגלל החוטאים ולא בגלל נח הצדיק? הווהה מסביר, שבגלל שנח לא התפלל על הדור שלו, לכן המבול נקרא על שמו. השאלה הגדולה שעולה כאן היא, למה באמת נח לא התפלל? יש אומרים שהוא חשב שאין לו זכות להתפלל, ויש אומרים שהוא לא האמין שבאמת הקב"ה, שהוא רב חסד, יביא עונש כזה על העולם. אבל נראה שהעניין כאן הרבה יותר עמוק. נח לא התפלל, כיוון שהוא חשב שאין סיכוי שבני הדור שלו יחזרו בתשובה.

הרבי אומר שנח עצמו לא הכיר את העניין של התשובה, כיוון שהוא היה צדיק גמור. רק כשאני חוזר בתשובה, אני מבין שגם האחר יכול לחזור בתשובה. **אם אני לא מכיר בכלל את התנועה הזאת של תיקון ועליה מתוך חטא, איך אני יכול להבין מה זה לחזור בתשובה? לכן נח לא התפלל ולא 'קרע את השמיים' כדי שה' יסלח לעולם.**

אלא שאז חוזרת השאלה: אם הוא לא היה מודע כלל לאפשרות של תשובה, למה חוסר התפילה שלו נחשב לחטא? למה לקרוא למבול "מי נח"? הווהה עוד קורא שם לנח "רועה שוטה", בגלל שהוא לא התפלל. אם הוא חשב שה' צודק, למה הוא נחשב שוטה?

רש"י בפרשה אומר על נח שהוא היה "מאמין ואינו מאמין". מה הפשט של הביטוי הזה? לכאורה, או שכן אדם מאמין או שהוא לא מאמין! איך אפשר להיות גם וגם? הרבי התפארת שלמה' מרדומסק מבאר כך: נח היה בביטול גמור לקב"ה. "צדיק תמים" עם הקב"ה. על כל מה שהקב"ה עשה, הוא היה מקבל ואומר: "הקב"ה מחליט, והוא קובע הכל. מי אני שאלך להתווכח עם הקב"ה? שאני הקטן אומר לקב"ה שישלח להם? איזו זכות יש לי לומר לו לא לעשות מבול? הרי הוא הוא בורא את העולם, והוא מחליט עליו!"

הבעיה של נח הייתה, שבגלל שהוא האמין לגמרי בקב"ה הוא הפסיק להאמין בעצמו. הוא לא האמין שיש בו כוח לשנות דברים או ליצור דברים חדשים. מאמין ולא מאמין, זאת לא סתירה. הוא

גב החר
מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.

אחסון | הובלה | ארזה | 02-9978757, 052-6071171
gavhahar1@gmail.com

להתחיל מבראשית

יחד

התורה שלי
לילדים

מעט מן האור
למבוגרים

עכשיו במחירים חסרי תקדים

השנה לומדים כל שבוע, כמו שהחלטתם - מתחילים את לימוד פרשות השבוע מוכנים.

להם - סדרת "התורה שלי" שתוכלו לקרוא וללמוד יחד
ולכם "מעט מן האור" עם פירושי של הרב חנן פורת ז"ל לשולחן השבת וללימוד בחברותא.

חומש הראי"ה

5 כרכים (מהדורה חדשה)

בראשית | שמות | ויקרא | במדבר | דברים
ליקוט מכתבי הראי"ה קוק ובנו הרצי"ה על התורה

בקרבן קדוש

א-ב

הרב יהושע שפירא
על פרשיות השבוע

מעט מן האור

מארז

הרב חנן פורת
עיונים בפרשיות השבוע, מדרשים, שירים
וצילומים מרהיבים מנופי ארץ ישראל

להשיג ברשתות ובחנויות
הספרים המבחרות

1-801-700-201

www.beitel.co.il

ספריית בית אל

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

מה פירוש "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"?

רבותינו נחלקו בדבר. יש מפרשים שהתלמוד גדול, וסיבת הדבר היא מפני שהוא כולל גם את הלימוד וגם את השורש של העשייה הנכונה שנובעת מאותו לימוד. ולכן הוא גדול מפני שיש בכלל מאתיים מנה. אבל יש מרבותינו שאומרים שגדלותו של התלמוד נובעת מהיותו מוליך אל המעשה, שגדול ממנו. גם בדברי חז"ל אפשר למצוא דעות לכאן ולכאן, שהרי מחד אנו אומרים בכל בוקר "ותלמוד תורה כנגד כולם", ומאידך בסיטואציות רבות מבטלים תורה בשביל קיום מצוות מעשי. המהר"ל סבר לפי הדעה הראשונה, ואילו הרבי מלובביץ', שהיה צאצא ישיר של המהר"ל, סבר כדעה השנייה שהמעשה הוא העיקר.

איך מתעלים בבית, כשאין ישיבה? אני מאוד אוהב את ההורים, אבל קשה לי...

"כי כל לבבות דורש ה'". ההתעלות לא נמדדת רק על פי התוצאות, אלא על פי התשוקה ועל פי ההשתדלות הנכונה. המחשבה שאני צריך תנאים אחרים כדי להיות עובד ה' - יש בה איוו הנחה שאני יודע לנהל את המציאות יותר טוב מהקב"ה. אבל אמונה שלמה בהנהגה האלוקית איננה חולמת על מציאות אחרת, אלא מגייסת אותי לעשות את רצונו על פי המציאות שה' מנהיג. דווקא בבית יש לך הזדמנות נפלאה למצוות כיבוד אב ואם, שלא מזדמנת כשאדם נמצא תקופה ארוכה בישיבה. ויש גם אפשרות לגלות כוחות חדשים של התמסרות ויוזמה שהמסגרת והמערכת, עם כל מעלתן, לא מאפשרות. ויתר על כן, כשאדם לומד תורה ומתפלל ועובד את ה' מתוך צער של תנאים חיצוניים שמקשים עליו, יש בכך ערך גדול בעיני ה' יתברך ונחת רוח מיוחדת שלא זוכים לה כשהתנאים החיצוניים אופטימליים.

איך לא מפחדים מהיום שאחרי המוות?

קללת המוות מלווה את כל ימי האנושות, וטבע האדם הוא לפחד מהמוות - בין מצד אובדן חיי העולם הזה ובין מצד דין הנשמה בעולם הבא. הפחד הזה עצמו הוא חלק מתיקון העולם, והוא מרכיב עמוק מאוד בתוך יראת השמיים שלנו. הגמרא (ברכות ה) אומרת שגם כאשר כל העצות לא עוזרות להתגבר על יצר הרע, אז זיכרון יראת המוות מועיל להתגבר. יחד עם זאת, ככל שאדם דבוק יותר באור הנשמתי שלו, וככל שגאולת העולם הולכת ומתקרבת, כך מתנוצץ אלינו קמעה קמעה המבט של "ותשחק ליום אחרון", והפחד הופך לצחוק. מפני שהנשמה יודעת שדווקא בתוך ה'לא נודע' שמאיים בגלל מחשכיו וערפיליו, גנוז אור נישא ונשגב יותר מכל ערכי העולם הזה.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרוני ברנשטיין > העלון טעון גניזה | לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org | קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

דירת גן 4 חדי במחיר הזול בכרמי גת

הבנייה בעיצומה והגיע הזמן שאתם תרכשו את **דירת ההשקעות שלכם**. במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי, **כרמי גת** היא הבחירה הנכונה עבורכם לנכס מניב. קבוצות רכישה ליחידות דיור של שלושה, ארבעה וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪. **כניסה לפנטקוטז' בעוד שנה**.

הפרויקט פתוח לציבור הרחב

הטבה למשקיעים

הבניה בעיצומה!

תקן בניה ירוקה!

דרוש הון עצמי מינימלי 35%

באמונה מניח אבן קיבוצ

לפרטים נוספים: 1700-500-555
bemuna.co.il

תמיד חלמתם על דירת גן? היום זה אפשרי!

Carmei Gat
קהילת כרמי-גת
המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב יוסף אברג'ל זצ"ל
קבוצת רכישה